

Брунони (въ Пера). Написаното на френски заявление до Брунони било поднесено отъ Драганъ Цанковъ и Д-ръ Мирковичъ. Чрѣзъ него униятитѣ сж молѣли Брунони да ходатайствува прѣдъ папата за подновяването на българското духовно началство, съ условие, щото обредитѣ, обичаитѣ и славянското богослужение да бждатъ запазени. Въ сжщата смисль говорилъ въ рѣчьта си прѣдъ събранието споменатиятъ вече Х. Мина Пашовъ. Вече прѣзъ мартъ 1861 г. заминали за Римъ при папата членовѣтъ на българската депутация, въ която влизалъ и Д-ръ Мирковичъ (Ср. труда му: Униятското движение по черковния въпросъ, Сливенъ, 1897). На всѣки случай униятското движение сплаши едновременно и гърци и турци и руси. Запознатитѣ по-подробно съ поведението на руситѣ до тоя моментъ спрѣмо тоя въпросъ и съ влиянието и плановѣтъ на Наполеонъ III прѣзъ това врѣме, ще отдадатъ безпристрастна оцѣнка на униятското движение между българитѣ въ надвечерието на разрѣшаването черковния ни въпросъ.

Другъ сливенецъ, сподвижникъ на униятството, е билъ поменатиятъ вече *Попъ Станчо*, който прѣзъ това врѣме се намиралъ въ Цариградъ. Разправя се, че Драганъ Цанковъ, за да го привлече на своя страна, оженилъ се за усоиновената му дъщеря. И дѣйствително, Попъ Станчо, подобно на Тодоръ Икономовъ, е билъ на първо врѣме единъ отъ унитатскитѣ български свещенници.

Униятското движение, вѣнъ отъ цариградскитѣ сливенци, намира отгласъ и въ самия Сливенъ. Повече за уплаха на патриаршията, отколкото отъ симпатии къмъ чуждия за тѣхъ папа, между главнитѣ привърженици на унията въ Сливенъ сж били *Анастасъ Х. Добревъ*, *Христо Самсаровъ*, *П. Геновъ* и др. (За излѣтата злоба на православния свѣтъ спрямо упорството на българитѣ въ борбитѣ имъ срѣщу патриаршията ср. „Отвѣтъ рускому вѣстнику по болгарскимъ дѣламъ“, Спб., 1858).

Прѣзъ 1860 г., когато сливенци били поканени чрѣзъ Одринския митрополитъ да се готвятъ за изборъ на новъ Цариградски патриархъ, тѣ отговорили, че не припознаватъ налъ себе си никоя друга власть, освѣнъ тая на духовното си началство при *българската народна черква* (Б. кн., часть II, кн. II, 1850).

Въ какъвъ духъ се е водила въ тая епоха (около 1860—1861 г.) борбата за самостояна черковна иерархия се вижда отъ слѣдния документъ (прошение на сливенци до великия везиръ), намѣренъ между книжата на *Панайотъ Минковъ*, дългогодишенъ членъ-секретаръ на Сливенската черковна община: